

SPEJDERNES MAGASIN

44. årgang

nr. 7 . oktober 1960

Danmarks Frivillige Bloddonorkorps

Da spejderchefen første gang gav blod

Siden Det Danske Spejderkorps i 1932 startede bloddonorkorpset har mange sluttet sig til korpsets rækker. I dag er der således 86 korps tilsluttet med over 65.000 donorer. Disse afgav i 1959 ikke mindre end 79.001 transfusioner, en stigning på godt 21 % i forhold til året før.

Der er et stadigt stigende behov for donorer. Derfor bør alle spejdere over 18 år melde sig til bloddonorkorpsets rækker. Det er en stor og samfundsvigtig opgave at være med til at løse. Alene af den grund bør alle spejdere over 18 år føle sig forpligtet til at være med. I København kan man henvende sig til donorkorpsets adresse: Frederiksholms Kanal 18, K. Tlf. PA 1360. I provinsen kan nærmeste sygehus altid give oplysninger.

I det udsende årsskrift for 1959—60 har vor spejderchef, Thorkild Glad, der i det forløbne år har afgivet blod for 30. gang, skrevet om den første gang, han afgav blod.

Thorkild Glad fortæller bl. a.:

Jeg var assistent ved Landbohøjskolen og i lag med en regnemaskine, da en kollega kaldte mig til telefonen med ordene: »Det er hende — Serumskvinden igen.« Tidligere havde det kun været indkaldelse til lægeundersøgelse — nu var det blodig alvor.

»Kan De komme til donortjeneste på Bispebjerg Hospital med det samme. Kan De være der om en halv time?«

Jo, det var en passende cykletur

og en passende tid til den, så jeg indfandt mig til aftalt tid og blev modtaget af en ung læge, der fortrøstningsfuldt gik i lag med ritualer og også fandt en passende givtig åre at slå hul på. Alt forløb normalt, og man vænnede sig til at se blodet løbe i kolben, uden at man blegtede noget videre.

Men så slog en tanke ned i mig. Min trop skulle på week-end i aften og cykle 30 km med oppakning. Ikke noget, vi regnede for nogen særlig præstation, hver spejder kunne gøre turen uden at blive skakmat, men efterhånden som blodet løb, fik jeg tvivl om mine egne evner. Jeg så i ånden mig selv besvime i spidsen for hele troppen, og alle troppens samarititter træde til på toppen af Geels bakke — hvis jeg nåede så langt.

Det var ikke hyggelige udsigter — og således foranlediget spurgte jeg lidt ængsteligt sagkundskaben — d. v. s. den unge læge:

»Tror De, doktor, at jeg godt kan tage på week-end med troppen i aften efter dette her?«

»På week-end? — Ja, det mærker De ikke. Jeg gav selv blod forleden dag og gik i biografen samme aften uden at mærke noget som helst.«

Hm — det var jo ikke helt det samme. Jeg havde en fornemmelse af, at sammenligningen holdte lidt, men åndede alligevel op. Jeg ville meget nødtigt svigte troppen, og nu

havde jeg jo lægeerklæring for, at det var forsvarligt. Ansvar var hans og ikke mit. Jeg tog lettere om hjertet igen min cykle og vendte tilbage til regnemaskinen.

Min trop stillede med glade og veloplagede spejdere, en del af dem var professionelle svajere fra Nørrebro, og de angav i nogen grad tempoet.

Men lægen fik ret — jeg mærkede ikke noget, og drengene heller ikke. Det eneste var en usædvanlig tørst, men der manglede jo også en halv liter vædske.

50 års

JUBILÆUM

KFUM-spejderne fejrede sit jubilæum i september måned, og i oktober kan Det Danske Pigespejderkorps fejre sit.

Med tak for godt samarbejde til begge sider lykønsker Spejdernes Magasin.

I dette nummer:

Forsidebilledet er hentet fra Norsk Spejdergutt-Forbundets jubilæumslejr.

Fra Bloddonorkorpset	122	Fair play	129
Fra Tantallon Castle til Bass Rock ..	123	Sommertogt med Bahu-Tiki	130
B.-P. sagde	124	Glimt fra Norge og Sverige	132
Vellykket Hollandstur	125	Struer trop i Norge	133
Danske troppe i jubilæumslejr i Norge	126	Junglenyt	134
Skipper fortæller om: Log	127	Altmuligmanden	136
En lille biltur	128	Spejder-Tidende	137

Fra TANTALLON CASTLE til BASS ROCK

Besøg hos skotske stormfugle og havsuler

AF TORBEN WOLFF

Kører man østpå fra Edinburgh langs med sydkysten af den tragtformede Firth og Forth, vil man efter en lille times bilkørsel, foran sig se en prægtig ruin, der kroner den høje, næsten lodrette sandstensklippe. Tantallon Castle er uden tvivl en af de mest imponerende af Skotlands mange borgruiner. Slottet blev grundlagt af slægtens Douglas i 1300-tallet og spillede en stor rolle i de følgende århundreder, men har ligget i ruiner tilstrækkeligt længe til, at vejr og vind har gjort ruinen netop så malerisk og romantisk, som en skotsk ruin bør være. Den besidder ydermere den fordel, at man ad snævre vindeltrapper og langs svimlende brystværn kan nå øverst op i det, der er tilbage af det oprindelige tårn. Stående heroppe må man lade de gamle Douglas'er, at de har haft sans for at kombinere strategisk beliggenhed af deres slægtsborg med en underlig udsigt. I forgrunden den forrevne klippekyst og græs så grønt og saftigt, som man kun ser det i Storbritannien. Og spredt rundt i den brede, solglitrende fjord et antal skær, holme og mindre øer, over hvilke man — i kikkerten — kan ane den hvide sky af søfugle, der i stort antal har gjort disse småøer til deres hjem.

En ved hjælp af kikkerten foretaget nærmere undersøgelse af sandstenshylderne på de forrevne klippeformationer ud mod havet afslører flere ynglende par af den fugl, man vel kan kalde Nordatlantens albatros en miniature, den uskyldshvide stormfugl, grønlændernes mallemuk og nordmændenes havhest.

Som andre af det åbne oceans fugle, der kun i yngletiden kommer på land, har stormfuglen noget ophøjets-tilnærmeligt over sig, der passede fortrinligt til de majestætiske, vilde omgivelser, den havde valgt til boplads. Som den ligger der og ruger på det ene hvide æg, der er lagt direkte på den hårde undergrund, er der en egen stolt rejning over det kridhvide hoved, der holdes højt hævet — med næbbet pegende skråt nedefter. Da minder den slående skakspillets »springere«, eller de sjove fisk, søhestene, og måske er dette baggrunden for det norske heste-navn.

Stormfuglen hører ligesom albatrosserne, til en gruppe af fugle, der kaldes Tubinares, d.v.s. dem med de dørformede næser eller næsebor. Disse hornskederør oven på næb-roden er for lægmanden det bedste skelnemærke mellem stormfuglen og de mindre mågearter, som f. eks. stormmågen, som den ellers kan minde en del om.

De rugende stormfugle, vi så ved

Tantallon Castle, var desværre — eller heldigvis — for langt borte til, at vi ved selvsyn kunne konstatere deres berømte og såre effektive afværgereaktion. Som den ligger der på sin hylde, virker den hvide fugl tillidsfuld og troskyldig, og med et forundret-nysgerrigt blik i de sorte, blanke øjne følger den ens bevægelser. Men så, når man er så tæt på, at man næsten kan klappe den, sender den uden varsel et rødagtigt, stinkende stof lige mod fredsforskyrreren. Det lugter intenst som det harskeste tran. Af alle denne verdens strammeste odoerer er den nævnte måske den mest vedholdende; idet den trods nok så megen indsats af selv de stærkest opreklamerede vaskepulvere, aldrig lader sig fjerne fra tøj og kun med største besvær fra hudpartier, der er blevet udsat for en fuldtærf. Nogle har ment, at denne stinkvædske af halvfordøjet maveindhold sprøjtedes ud gennem næseborene, men så kompliceret behøver det slet ikke at være: en sammentrækning

Lomvier på Farne-øerne. Fuglen i midten har en hvid tværstribet og ring om øjet. På Farne findes der kun 5 % af denne varietet, men længere nordpå bliver den almindeligere — således f. eks. 25 % på Orkney-øerne.

af mave- og svelgmuskulatur og en åbning af næbbet er fuldt tilstrækkeligt til opnåelse af et resultat af lammende virkning

Når stormfuglen således har sat sig i respekt, maver den sig hen til kanten og lader sig glide ud over denne. Benene er så svage og usikkelige til den sporadiske færdsel på landjord, at der ikke er tale om gang, ja knap nok om vraltten. Luften er dens rette element og som elegant svæveflyver, der på eminent vis forstår at udnytte opvinde- ne på vindsiden af bølgerne, over- går den kun af sine store fætre al- batrosserne.

Var stormfuglen en raritet ved Tantallon Castle, kunne forvildede tamduer på den anden side med fuld ret kaldes stedets karakter-fugl. Kan det tænkes, at disse påfaldende mange vilde duer, der fandt ruge- pladser overalt på den vejrbidte ruin, er ætlinger af de tamduer, der engang holdt til i det vældige due- tårn, der knejsede foran slotsruinen? I de gode gamle dage holdt skotske herremænd, som satte stor pris på duesteg, i tusindvis af tamduer, som havde til huse i hele due-tårne med mængder af indvendige nicher til duernes reder.

Mens vi længe har stået og glæ- det os over stormfuglen fra det høje nord, og funderet over duernes rette afstamning, fanges vor opmærk- somhed af en lille flok store, hvide fugle med stærke, rette næb. De er tilsyneladende på recognoscering op langs kysten. Fremspringet her ved Tantallon Castle får dem velsag- tens til at skifte mening — eller i hvert fald kurs, for nu styrer de med rappe vingeslag tværs ud over fjorden, tilbage til deres oprindelige udgangspunkt. Det var fem suler, og deres mål er en lille klippekold nogle kilometer fra hvor vi står: den navnkundige fugleø Bass Rock. Se- nere på dagen begiver vi os med en dertil indrettet turistbåd ud for at tage dette vidunder af en fugleø i øjesyn.

Bass Rock er en næsten cylinder- formet klippekold med afrundet top. Den hæver sig fra 35 m hav- dybde yderligere 105 m op over ha- vets overflade og er en kegle af ba- salt, hvis smeltede stenmasser en- gang i kultiden under et vulkanud- brud afkoledes og stivnede. Siden er den omgivende vulkan eroderet bort, og kun den hårde kegle står

B.-P. sagde

»En spejder ved, at skal man studere fod- spor, så skal sporet være mellem solen og iagttageren. På den måde belyses sporet og træder tydeligere frem.

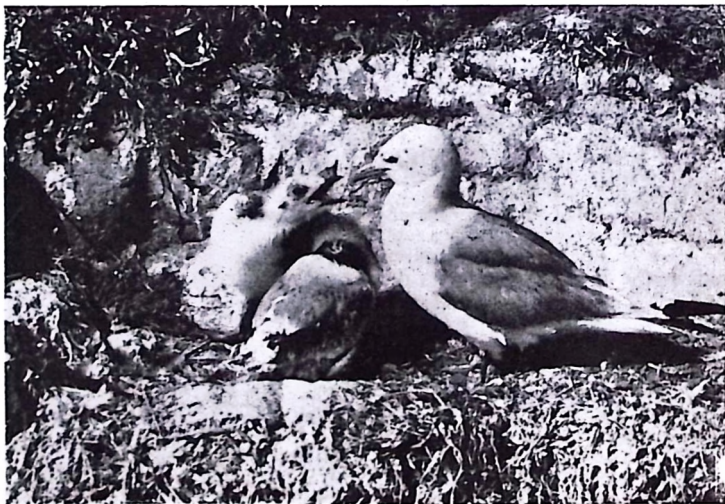
Men ordene har også en dybere mening. Man skal altid forsøge at se lyst på situatio- nen. Har du vanskeligheder eller er ulykkelig, så husk på, at hver dag har også sine lyse sider, blot du ser på den rette måde og ikke vender lyset ryggen.«

nu tilbage med sine næsten lod- rette skrænter. Øens omkreds er små 2 km. Efter gammel overleve- ring skal der gå en tunnel på langs gennem øen, men sært nok har man aldrig kunnet finde andet end, hvad der påstås at være dens udmunding.

Efterhånden som vores båd nær- mer sig Bass Rock begyndte en- keltheder at skille sig ud. Den hvide ring om klippens fod bliver til en brænding, der selv i magsvejr gør

en landing besværlig. De hvide »sne- driver« på skrænterne ud mod havet kan nu erkendes som fugle, store hvide fugle, siddende parvis overalt, hvor der er plads, og dannende en imponerende sky i luften over og omkring de siddende, tusinder og atter tusinder af Bass Rocks ka- rakterfugl og berømteste beboer: havsulen, eller slet og ret sulen.

(Fortsættes i næste nummer).

En rede med to velvoksne unger fra Farne-øerne.

Vellykket HOLLANDS

Stengården trop fra Søborg divisionen har været på en god sommerlejr i Holland. Om optakten og turen fortæller tropsføreren:

Da vi sidste efterår talte om sommerlejr ved et PF-rådsmøde, faldt det mig pludselig ind, at jeg havde en slags forbindelse i Holland, idet jeg ved Sct. Georgsgildernes 25-års jubilæumsfest havde været udsat til vært for en af de hollandske gæster, en gruppeleder fra Utrecht. Han havde ved hjemkomsten udtrykt håbet om at se min trop i Utrecht engang. Var det mon blot en høflighedsfrase eller — var det måske en gammel spejders ord?

Ved PF-rådsmødet var der derfor stor begejstring for tanken om at gribe dette spejderord, ikke mindst fordi det jo også kunne være spændende at komme til et andet fremmed land end netop Sverige og Tyskland! Et land som ingen af os kendte ret meget til, og hvor vi ikke kunne sproget — det var sport!

Et vigtigt spørgsmål var der naturligvis, hvad skulle det koste? I begejstringens hede slog jeg »et slag ud i luften« — 125 kr. for elleve dage — var det billigt nok?

Ved næste tropsmøde havde jeg allerede svaret herpå. Af 16 mulige kunne 14 komme med for denne pris. På dette grundlag skrev jeg nu til min gildebroder i Utrecht og spurgte, hvad han mente om det.

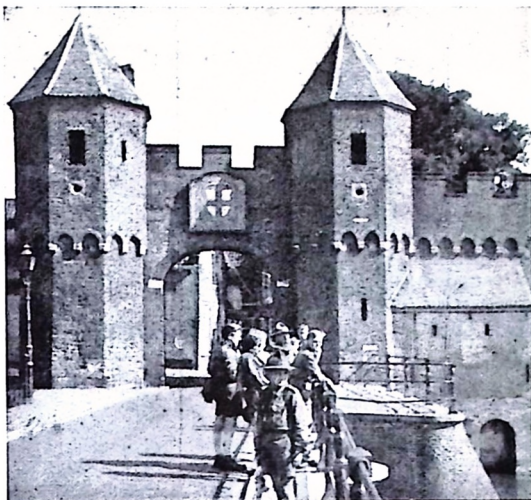
Svaret var udformet i en skøn blanding af tysk og engelsk. Det udtrykte først hans store glæde over at skulle se os og sluttede med: »— at vi blot skulle komme, så ville Sct. Georgsgildet i Utrecht sørge for resten«.

Det kunne ikke være bedre, og den 18. juni kl. 0,20 dampede vi af, meget spændte på hvad de næste dage ville bringe, om vort eget program for turen ville holde, og hvad hollænderne havde tænkt sig at byde på.

Efter at have tilbragt næsten 24 timer i toget ankom 16 meget søvnige danske spejdere til hovedbanegården i Utrecht, men den modtagelse, vi fik, skulle hurtigt sætte nyt liv i os. En halv snes gildebrødre samt tropsføreren for 3. Utrecht trop bød os hjertelig velkomne med man-

TUR

Der var meget at se på, bl. a. besøgte Stengården trop kanalanlægge-
ne. Her er de foran en borg.

ge mærkelige ord og med en hollandsk og en dansk fane vajende. Vi blev efterhånden klar over, at vi skulle ud til en spejdergrund i den anden ende af byen, som skulle være vort hovedkvarter under vort ophold. At der var langt ud til grunden betød intet, da der var rigeligt med biler til at transportere os alle plus bagage.

I 3. Utrecht trops spejderhus blev vi beværtet på det bedste med såvel varmt som koldt. Snart gik alle til ro, kun min assistent og jeg måtte først forelægge vore planer for værtsfolkene. Disse planer blev imidlertid høfligt, men bestemt for-

kastet — ganske simpelt hen ved, at man som et modforslag kom med et seks maskinskrevne siders plan, som bl. a. bestod i en tre dages tur på cykel til et stort spejdertræningscenter i nærheden af Ammersfort, ture til Amsterdam og Zuiderseen, og besøg hos hollandske spejdere, hvor vore drenge to og to skulle være en families gæster en dag — det blev for resten en af de største oplevelser!

Planen var udtænkt i alle detaljer! Selv et besøg i byens svømmehal om lørdagen var medtaget, så vi kunne være rene til søndagens kirkegang og det påfølgende besøg hos familierne.

Vi oplevede i de ti dage, vi var hollændernes gæster, en sådan hjertelighed og så megen hjælpsomhed hos disse fremmede mennesker med hvem vi kun havde spejderideen fælles, at det gav os alle et uforglemmeligt indtryk af denne idés bærekraft.

Vi modtog rigtignok grådigt alt, hvad vi blev budt på på denne tur, men gjorde også hvad vi kunne for at vise vor taknemmelighed, og hver af os kom hjem fast besluttet på, at når 3. Utrecht forhåbentlig næste år kommer til os, så skal vi give dem en ligeså uforglemmelig oplevelse.

Endnu et »broderskabets bål er tændt«!

Erik.

Typisk billede fra Holland, landet med de mange vindmøller.

DANSKE TROPPE I

JUBILÆUMSLEJR I NORGE

I den norske jubilæumslejr på Brunlanes ved Stavern deltog ikke færre end 8 danske troppe, nemlig: I. Alborghus, I. Cimbrer, I. Hjørning I. Brønderslev, Mohikanerne, I. Nordborg, I. Viborg samt I. Næstved.

Brunlanes ligger i det sydlige Vestfold. Det grænser til Telemarken i nord og vest, Skagerak i syd og Larvikfjorden og Farrisvannet i øst.

Nogle af de danske troppe, der deltog, havde på forhånd kontaktet norske frændetroppe, og fik derved nogle ekstra dage i Norge sammen med disse inden lejren på Brunlanes.

Vi, I. Næstved Trop, rejste til Norge allerede den 31. juli, over Frederikshavn-Larvik. Vi skulle tilbringe 3 dage i Oslo hos vor norske frændetrop 48. Oslo. I Larvik spillede den norske sommertid os imidlertid et puds, da vi kom 1 time for sent til toget, og som følge deraf kom vi først til Oslo 4 timer efter den på forhånd fastsatte tid. Fra toget nød vi den dejlige udsigt over Oslo Fjord. Turen gik gennem Sandefjord, Tønsberg og Drammen. I Oslo blev vi modtaget af 48. Oslo, som havde sørgt for en bus til os. Med den kørte vi så til vores indkvarteringssted, hvor vi, noget trætte efter den lange rejse, etablerede os og fik noget at spise.

Om aftenen var spejderne patruljevis på tur i Oslos centrum.

Tirsdag den 2. august var vi på en dejlig bustur i Oslos omegn, og vi så bl. a. Kon-tiki, polarskibet »Fram«, som Roald Amundsen har sejlet med. Om aftenen var vi på sejltur på Oslo Fjord sammen med 48. Oslo. Båden vi sejlede med, har tilhørt den afdøde kong Håkon af

Norge. Den blev bygget til ham, da han var prins i Danmark i 1896.

Det var 43 forventningsfulde spejdere, der onsdag den 4. august ankom til lejren på Brunlanes, med bus fra Larvik, for sammen med 9000 andre spejdere fra 12 lande at tilbringe en uge der. Vi slog straks lejre og gik i gang med lejrindretning lige til mørkets frembrud.

Torsdag den 5. august blev lejren åbnet ved en højtidelighed på den store opstillingsplads, hvor bl. a. den norske spejderchef, Bernhard Müller og oberst J. Wilson talte. Det var et betagende syn at se 500 norske og adskillige udenlandske faner blafre i vinden. Om aftenen var der et stort fælles lejrball. Lejren var opdelt i 8 underlejre (subcamps) i lighed med Ebeltoftlejren i 1959. Fredag startede det store patruljeløb og om aftenen var der lejrball i underlejrene.

Lørdag var alle udenlandske deltagere på en interessant bustur til hvalfangerbyen Sandefjord, hvor vi så hvalfanger-museet, hvalfanger-

monumentet og var om bord i et flydende hvalkoger, COSMOS III, som sidste sæson, ifølge nordmændenes udsagn, kun fangede 1300 hvaler. Søndag deltog alle danske troppe i gudstjenesten, som blev holdt af biskop Bjarne Skard. Lørdag var Skotte, der er redaktør af dette blad og samtidig korpsets nye leder af spejder- og skovmandsarbejdet, ankommet til lejren, og i løbet af lørdagen og søndagen besøgte han de danske lejre.

Mandag den 8. august startede hiken. Det foregik på den måde, at patruljerne blev befordret med bus eller tog ud i terrænet, hvorefter de hiked i en cirkel på ca. 30 km og kom tilbage til det sted, hvorfra de var startet. Alle udenlandske patruljer var i følgeskab med en norsk patrulje.

Tirsdag vendte patruljerne dødt trætte hjem efter hiken som de påstod havde været en »hård tårn«, flere steder havde de gået kompasgang gennem et næsten uigennemtrængeligt terræn og flere havde fået en »sok« helt op til bæltet. Samme dag var der finaler i »Netballkonkurrencen«, et spil der var den store fritidsbeskæftigelse i lejren. Om aftenen blev der afholdt små venskabslejrball i hele lejren, enten patruljevis eller tropsvis.

Vi vendte hjem den 13. august med mange oplevelser og minder. Vi mødte en kammeratskabsånd og venlighed, som vi meget sent vil glemme.

Lejren var helt igennem vel tilrettelagt, næsten lige så godt som vores egen jubilæumslejr ved Ebeltoft sidste år, og det siger jo en del.

O. L.

Ved lejrballene opførtes drabelige vikingespil. Der var mange fine dragter.

Ja, og så var det altså log og lod, vi skulle snakke lidt om. Vi starter med det førstnævnte instrument og begynder med at konstatere, at vi her regner med to faktorer, nemlig en fartmåler og en distance-måler. Den første, der også er den ældste af oprindelse, benyttes som navnet angiver, til at måle fartøjets fart med. Den er konstrueret som følger og benævnes en håndlog: En nogenlunde tyk træskive, i form af et cirkeludsnit, forsynes i den brede, runde del med en blykant, der ved skivens udsætning i vandet vil bevirke at den kommer til at indtage en lodret position med spidsen opad. Man forsyner hvert af skivens tre hjørner med et stykke line, hvoraf de to nederste er samlet ved en lille trædåse, medens den tredje line sluttes af med en træpind. Den øverste line fortsætter i den egentlige logline, der er ind-delt i bestemte længder.

Det er klart, at hvis man skulle have lige så mange meter mellem hver knob på linen, som en sømil er lang, så skulle man have ansat et par ekstra mand i hvert fartøj til udelukkende at beskæftige sig med denne kolossale logline. Nej, man har været så snedig at afkorte både tidspunktet for logningen og logknobenes indbyrdes afstand, så-dan at hvis man forudsætter at ville konstatere, hvor hurtigt vort skib sejler i de næste 28 sek., så må afstanden mellem vore knob på linen være den samme brøkdelen af en sømil som 28 sek. er af en time. Det er da tydeligt ikke? Og skulle det ikke være det, så læs det bare en gang eller to endnu. Ja, der var den, ikke? Vi regner med

Skipper fortæller om: LOG

en lille smule medslæb af loggen, når denne sættes, og bestemmer derfor, at når vi tager tiden til 28 sek., så sætter vi afstanden mellem knobene på vor line til knapt 14 m. Og hvordan bærer vi os så ad:

LOGFLYNDEREN.

Vi tager logflynderen, som træskiven benævnes, sætter den lille træpind fast ind i trædåsen og lader den så gå udenbords medens vi lader den på en træspole oprullede logline løbe let og raskt ud. Et stykke oppe på linen findes et stykke stof eller en stor læderlap, når dette mærke passerer gennem hånden på den mand, der passer uret, giver han agt på sin sekundviser (der i gammel tid var erstattet af et sandur) og når de 28 sek. er gået, tager han et fast tag i linen og forhindrer derved mere line i at løbe ud. Han undersøger nu hvormange knuder eller knob, der er på det mærke, der er nærmest hans hånd, og hvis det viser sig, at der her findes 6 knob, så vil det altså sige, at hans fartøj lige i dette øjeblik sejler med en fart af seks knob eller 6 sømil i timen.

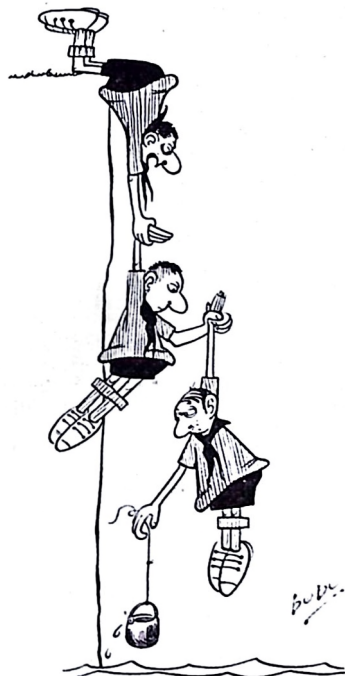
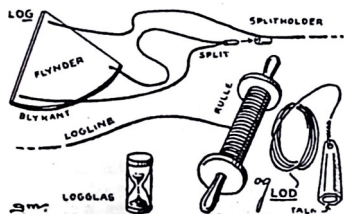
Når dette er konstateret, tager man et kraftigt, kort tag i linen, den lille træpind vil da glide ud af sin dåse, og logflynderen, der under hele målingen har stået på højkant i vandet, holdt på plads af de tre liner og blykanten, vil lægge sig ned og derefter være let at hale hjem.

DISTANCEMÅLEREN.

Denne distancemåler bestod i begyndelsen af dens anvendelse af en torpedoformet metalbeholder, delt i to dele, hvoraf den agterste ved hjælp af finner bragtes til at rotere, når den blev slæbt efter et skib, medens den forreste del var forsynet med ure, der angav sømil og dele heraf. Den havde imidlertid den ulempe, at den skulle hales ombord, hver gang man ville aflæse den udsejlede distance, og man fandt derfor på, at lade den roterende metalbeholder dreje i sin fulde længde og så gennem sin logline overføre rotationen til et på fartøjets lønning påmonteret ur, der med sine to visere angiver den ud-

sejlede distance, der divideret med tiden giver fartøjets gennemsnits-fart. Rent praktisk anvender et fartøj i fast rute i nok så høj grad sin skrueromdrejningstæller til fastsættelse af udsejlet distance, men det er jo en hel anden snak.

Det er vel ikke noget at fortælle søspejdere, hvad knob er, men hvis andre skulle falde på at læse disse linier, kan det måske interessere at vide, at en knob er det samme som en sømil, der igen er 1852 m, og at man bruger begge benævnelser, sømil og knob i flæng, når man taler om et fartøjs fart, men således at man kun bruger ordene »i timen«, når farten angives i sømil, idet ordet knob i sig selv indeholder betegnelse »i en time«. Altså 5 sømil i timen eller en fart af 5 knob. Og så må vi forøvrigt vist vente med at lodde dybden til næste gang.

Nu må I passe på. Det er min eneste billy-can!

Læs denne vittige novelle

af Mugge — om

tre drenge, der fik en uventet

afslutning

på en vandretur....

Tegning af Ole Hansen

EN LILLE

Det var usandsynligt varmt. Midt-dagsheden lå kvælende og blændende over det sydsjællandske landskab, der fladt bredte sig ud med sine falmede marker og tørvemoser på begge sider af vejen. Men ingen af os lagde mærke til landskabet. Vi gik alle sammen med tommelfingeren mellem rygsækremmen og skulderen og blikket sløvt rettet ned mod asfalten foran os med en lille synskreds, som de støvede støvlesnuder lige kunne nå at sparke ind i. Kun en enkelt gang imellem lod vi blikket løbe ud over landskabet, der dirrede i den varme luft, eller op langs vejen, der et godt stykke foran os så ud, som om den var spejlblank.

Da vi nåede Stuby, så vi i det fjerne en stor lastbil komme mod os. Vi stillede os rutinemæssigt på langs vejkannten og pegede med tommelfingrene mod Næstved. Lastbilen satte farten op og susede lige så rutinemæssigt forbi os efterfulgt af en kvælende støvsky. Der findes ingen venlige folk i Danmark, alle sammen hjerteløse og sadistiske.

Vi luskede haltende videre på vores ømme fødder. To vandrefugle cyklede forbi os med en forfærdelig fart. At sådan nogle kalder sig vandrefugle — snyderi! De så tydelig nok ud, som om de var i tvivl om de skulle hilse på os eller ej. Det var vi ikke, vi hilste ikke. Mit studium af asfalten var ikke særlig afvekslende. Stenene var mere eller mindre slidte og afblankede foroven, asfalten kunne være mere eller mindre blød, og forskellige ting som

ølkapsler, møtrikker og lignende kunne være presset ned i den. De mange ellipseformede olieklatter gav mig anledning til en del grunden over, hvordan de kunne være opstået; en tankevirksomhed jeg ikke gad fuldføre.

Ved Hellevad mølle drejede en hestevogn netop ud på landevejen og fortsatte mod Næstved. Vi fik hurtigt vognen standset og spurgt kusken, om vi måtte køre med. Det måtte vi ikke, for han skulle nemlig dreje ned til højre ad Sværborg til om lidt.

Slukerede gik vi videre ned ad bakken mod Kæng mose. Enhver skal vide, at man med ømme fødder langt hellere vil gå op ad bakke end ned ad. Fødderne blev ubarmhjertigt skubbet helt ud i støvlespidserne hvor tærerne sad som to gange fem små tegnstifter og prikkede, så man hverken kunne høre eller se.

Det var med store forhåbninger, vi så en lastbil nærme sig. Den sædvanlige scene udspandt sig. Vi stillede os op og vinkede til chaufføren, der med en irriteret mine susede forbi os og gav os støv i øjnene.

Henrik, der listede af sted på sine nålepuder ude i vejkannten, begyndte at skælde ud på skulderremmen,

der gnavede i kravebenet. Rygsækken generede også mig. Dens pres på mine lænder føltes ligesom begyndelsen til en influenza. Ole, der hypnotiseret af den brede, hvide stribe midt på vejen travede med blikket rettet mod asfalten, erklærede pludseligt, at han, hvis han havde malet den, ville have ladet den svinge fra side til side. Det syntes vi andre var meget naturligt.

På vej gennem Kæng mose kørte tre biler og en hestevogn forbi os. Ingen af dem ville have os med. Først, da vi påede Kæng, lykkedes det os at få standset en bil. Fra Lundbyvejen drejede den op forbi kroen og hen ad vejen imod os. Da det var en personbil nærmede vi ingen håb om at komme med, men udførte rent vanemæssigt den sædvanlige manøvre. Bilen standsede lige foran os, og en mand sprang ud og spurgte os, idet han åbnede bildøren for os, hvor langt vi ville med. Overvældede, næsten uhyggelig til mode væltede vi ind i vognen, og snart susede vi af sted ud ad landevejen.

Efterhånden, som vi blev klare over, at vi virkelig sad i en bil og havde det nøjagtigt, som vi havde drømt om at have det, var der ikke grænser for alle de pæne ting, vi kunne sige om vores velgører,

chaufføren, der med et forlegent smil indkasserede alt, hvad der kom fra vor side.

Det var et herligt landskab, vi kørte igennem. Kort før Vr. Egesborg havde vi en vældig udsigt over Jarskov og Dybsø fjord, hvor solstrålerne blev kastet tilbage af tusinde små bølger i et mægtigt lys-hav. Til den anden side så vi ud over et udstrakt landskab med landsbyen Ring og Lundbygård, Gjøngehøvedingens stolte herresæde. Eftermiddagssolen stod blændende over det mægtige landskab og gav dets farver en særlig glød: de grønne skove, de gule marker, de hvide gårde og kirker og den knaldblå himmel.

Siddende mageligt tilbagelænet i de bløde sæder kørte vi gennem det-

BILTUR

te strålende landskab. Vi havde svært ved at forstå, hvordan så megen lykke kunne komme til os så pludseligt. Henrik forklarede os, at det nok var fordi vi så trætte ud.

Vi kørte nu gennem Næstved op til Stenskov, hvor vi bad om at blive sat af.

Chaufføren sprang hurtigt ud og åbnede døren for os, idet han med et venligt smil sagde: »Tak, det blev lige femten kroner...»

»Femten kro... hvad me-mener De me-med d-det?»

»Ja, De kan selv se på taxametre, der står tretten kroner plus femten procent, det er femten kroner.«

Som lamslåede trak vi vores småpenge op og talte sammen. Fjorten kroner og firs. De tyve øre måtte vi skyldte. Slagen af rædsel lukkede vi bort på ømme trædepuder.

Jeg kan lige til slut fortælle, at da vi senere fortalte min fader om hændelsen, slog han først en overdådig skraldende latter op. Dernæst gav han os en ordentlig røffel, fordi vi havde nedværdiget os til at prøve på at køre »på tommelfingeren«. Det er og bliver en form for tiggeri, som ordentlige drenge ikke kan beflitte sig med, sagde han. Imidlertid kunne vi med stor oprigtighed love ham, at vi ikke ville gå på den galej en gang til.

FAIR PLAY

Dengang jeg tog den teoretiske del af Gilwell-kursus for spejderførere, blev der bl. a. stillet mig et spørgsmål, der lød: »Troppens ældste patruljefører har med sin patrulje snydt i den sidste divisions-turnering med det resultat, at patruljen — som iøvrigt er dygtig — vandt turneringen. Tre uger efter bliver snyderiet opdaget, og patruljeføreren må erkende, at hans patrulje ikke burde have stået som vinder. Hvad vil du gøre?»

Mange af jer vil sikkert studse og spørge om noget sådant virkelig kan foregå. — Ja, det kan det desværre af og til. Ganske vist har jeg i min lange spejdertid aldrig selv oplevet det, men jeg har derimod hørt fuldt pålidelige udsagn derom. Jamen, hvordan kan snyderi undgå dommerens opmærksomhed? — Meget nemt, det er f. eks. ikke muligt for en dommer at se på et fint lejrbrød hos en af patruljerne, om det er lavet på stedet, eller om patruljen 8 dage før turneringen har bygget lejrbrødet hjemme og derefter er kørt ned til turneringspladsen og har gemt det sammenpakke-dede materiale til bordet i skovkan-ten.

Altså: Snyderi kan gennemføres. Men hvad bliver resultatet deraf? Javel, måske en sølvplade som bedste patrulje i lejrskonkurrencen, men det er ikke det resultat, jeg tænker på, men på, hvilke efterdønninger snyderiet vil få i patruljens liv. — Der er jo heldigvis noget, der hedder samvittigheden. En god samvittighed er intet problem, men en dårlig samvittighed kan volde mange kvaler, og således vil det også gå i patruljen, selv om de enkelte spejdere i den vel ikke vil indrømme det overfor hinanden.

Hver gang I stolte vil vise en fremmed spejder sølvpladerne på jeres patruljestander, så vil det give et stik i jer, når I passerer den plade, I snød jer til, det vil ikke være med glæde eller stolthed, I viser den frem!

Hele den misstemning, der her-ved er kommet ind i patruljens liv, vil langsomt splitte patruljen ad, og det, der er det vigtigste i en patruljens liv, er jo netop sammenhold; jeres patruljeførers myndighed vil svækkes, jeres gensidige tillid til hverandre vil svækkes; om patruljeføreren vil I tænke: »Han kunne have forhindret snyderiet«, og om jer selv og kammeraterne i patruljen vil I tænke: »Vi var med til snyderiet«. Den dårlige samvittighed vil splitte patruljen — dette, at I ikke viste fasthed og karakterstyrke overfor en grim fristelse til på uretmæssig vis at erhverve jer hæder, vil ødelægge jeres patruljekammeratskab.

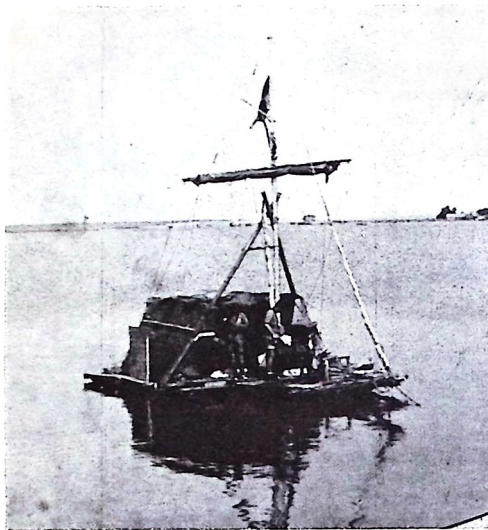
Hadde det så ikke været bedre at nøjes med at blive nr. 7 i konkurrencen, bedre at have undværet sølvpladen — da havde I jo haft samvittigheden i orden, og patruljen havde fortsat været den gode, gamle patrulje med et ubrydeligt sammenhold. Og så kunne I have arbejdet videre på til næste turnering at vinde en sølvplade på helt igennem ærlig vis. For den er der nemlig glæde ved at have på sin patruljestander.

Den gamle tropsfører.

Sommertogt med BAHU-TIKI

Skovmænd fra 1. Gjentofte
på en spændende sejlads på tømmerflåde

Tekst og fotografi: O'Rikki

BAHU-TIKI for anker i Roskilde Fjord syd for broen ved Frederikssund.

Tømmerflådetur. Drive langsomt for stille vind og strøm. Dase, bade og hygge sig lyder det ikke fortryllende? Fuldstændig som en turistbrochure.

Det har vi fra 1. Gjentofte i hvert fald drømt om i adskillige år. At vi ikke tidligere har realiseret vor drøm skyldes nok manglende energi. Her i foråret blev skovmændene dog enige om, at nu skulde det være. Der blev nedsat et udvalg, der skulle undersøge mulighederne og lave tegninger. Efter mange møder kunne udvalget fremlægge de endelige planer, og vi gik igang med at skaffe materialer.

Drømmen virkeliggøres.

21 olietromler, som skulle bære flåden oppe, fik vi forærende af et farve- og lakfirma, brædebolte fik vi forærende af en spejderfader, dæksbrædderne købte vi hos en produktionhandler i form af gamle automobillkasser, og hos »Havmændene« lånte vi sejl, årer og andet grej.

På en tur til Lejre henvendte vi os til skovfogeden på Lindholm, og her fik vi, efter en del besvær for ham, en meget ekstraordinær tilladelse til at bygge flåden på Bognæs i Roskilde Fjord. Her ville vi også kunne få leveret det nødvendige tømmer.

Der var nu godt to måneder tilbage til toget skulle begynde, og en masse skulle laves forinden. Vi fordelte opgaverne imellem os på bedste måde, idet vi hele tiden måtte tage hensyn til at de fleste var midt i eksamen. Af opgaver kan f. eks. nævnes tømrerens: Sørge for regnskab og indkøb af tømmer, sørge for transport af alt grej og fremskaffe værktøj og redskaber i massevis. Oceanologen skulle fremskaffe og lave fiskegrej, vandkikkert, vod og undslæbningsgrej. Ialt blev ni sådanne poster besat — og udført!

Endelig — den 25. juni var alt klar og de første voglnæs blev sendt af sted til Bognæs. Først ved mørkets frembrud var hele transporten afviklet. De første, der ankom, gik straks igang med at skove tømmer sammen med skovløberen, og inden aften var der fældet 20 træer. I mellemtiden havde senere ankomne stablet lejren på benene. Der var nok af kasseflager og planker at tage af, så der blev snedkereret bænk og borde, der kunne stå mål med inventaret i en hvilken som helst kolonihave.

Næste dag gik vi igang med at slæbe tømreret ned til vandet og passe det til der. Vi samlede i de følgende dage hele flåden oppe på land, og da vi var sikre på, at alt

passede, skilte vi hele historien ad igen. Selve flåden var bygget op på tre pontoner, og disse blev slæbt ud i vandet hver for sig. De blev nu samlet, og hele flåden igen sat sammen. Da vi, efter en meget vanskelig operation med at rejse masten, som var ni meter lang, havde fået lagt dækket, gik vi igang med kahytten. Det blev vedtaget, at den skulle være betydelig større end først planlagt, og det blev alle tiders hangar. Det havde regnet og blæst meget de foregående dage, så det var rart at få et tilholdssted ude på flåden. Den syvende dags morgen var vi klar til afgang, og lejren blev brudt, og alt bragt om bord.

Det havde virkelig været en drøj tærn at komme så langt og flere gange så det ud som om det hele var ved at gå i stampe. Man må vist sige, at opgaven var lige i overkanten af, hvad vi kunne magte.

Nå, men nu var vi jo endelig nået til det, vi havde drømt om. Stille sejlads, dase og bade. Men nej, vejret var elendigt. Det regnede og blæste en hel pelikan fra det forkerte hjørne. Der var ikke andet at gøre end at stage flåden noget længere mod nord og så vendte på god vind.

Vi satte vagt hele natten i håb om, at vinden skulle vende, men nej. Den løjede kun lidt. Nu var alle imidlertid blevet så utålmodige, at man blev enige om at sætte sejl og lade stå til. Vi gik stik østover, men da vi nåede Korshage kosten gik vinden noget mere i vest, og vi drev ind mod Rissø. Der var ikke andet at gøre end at droppe krogen. Vi fik kontakt med en fisker, som

lovede at tage os med op til Jyllinge om aftenen, når han skulle hjem. Det blev alle tiders tur! Ved ankomsten til Jyllinge blev vi meget venligt modtaget af en masse mennesker, som havde læst om os i avisen.

Det blev en rigtig regnvejrsdag, næste dag, og da hytten langtfra var tæt, varede det ikke ret længe før alle kogeкар hang oppe under loftet. Henad eftermiddagen blev det dog helt vindstille, og vi lettede og roede nordpå til en højspændingsmast, hvor vi spiste. Al mad blev lavet på ildsted om bord. Da der pludselig kom en fin vind, pakede vi hurtigt sammen og i en pragtfuld solnedgang gik vi nord på og ankrede i buldrende, mørke bag den lille ø Hyldeholm. Om morgenen, da vi tørnede ud, opdagede vi, at det var en nudiste, vi var gået ind til. Nå, vi lettede og søgte med en fin vind at gå gennem det vanskelige løb ved Vævergrunden. Vi var ikke nået hundrede meter

Al mad tilberedes over åben ild på fordækket.

fra land før vinden drejede og sendte os ind over en grund. Det varede kun et øjeblik, så sad vi uhjælpelig fast. Det begyndte at blæse op, og der var ikke andet at gøre end at smide kludene og springe overbord. Det lykkedes os at få flåden fri og at få den opankret på en god dybde. Da det imidlertid fortsatte med at blæse op, kunne ankrene ikke holde, og vi røg igen med et brag op på en anden grund. Der var nu ikke andet at gøre end at blive liggende og vente på bedre vind. Den kom ved ellevetiden om aftenen. Selv om det var hundekoldt og bælgmørkt, var der ikke andet at gøre end at se at komme væk. Altså sprang alle mand over bord, og i løbet af en time var flåden flot. Nu kom månen frem, og i det herligste måneskin sejlede vi nordpå og ankrede midt om natten op i Frederikssund.

Vi havde regnet med at kunne komme gennem klapbroen allerede om morgenen, men på grund af flyveopvisning i Jægerspris kom vi ikke igennem før om eftermiddagen. Vi ankrede ved »Bi Lidt« og fik fyldt vort vandanker op hos brovagtten. Imens hang folk ud over brokanten og diskuterede ivrigt flåden. I det hele taget vakte den stor interesse overalt hvor vi kom.

Om eftermiddagen lettede vi og gik op gennem renden ved Frederikssund, og om aftenen ankrede vi midt i fjorden i vindstille. Da vi vågnede næste morgen væltede regnen ned, og det blæste voldsomt. Ankrene kunne ikke holde, og vi drev rask ind mod kysten. Vi løb på grund flere gange, men stormen

rev os videre ind i nogle bundgarnspæle. Det varede dog ikke ret længe, før ejeren kom og slæbte os ud af dem. — Han var godt gal i hovedet! Imidlertid vendte vinden ved middagstid, og for en fin vind gik vi nordpå gennem Ølsted renden med kurs mod Frederiksværk. Pludselig revnede sejlet med et brag, og vi drev ind mod kysten. Vinden var kraftig, men da der var bar sandbund, lykkedes det os at få ankrene til at holde. Det sidste stykke vej til Frederiksværk tog vi om aftenen, da vi havde fået syet sejlet sammen igen.

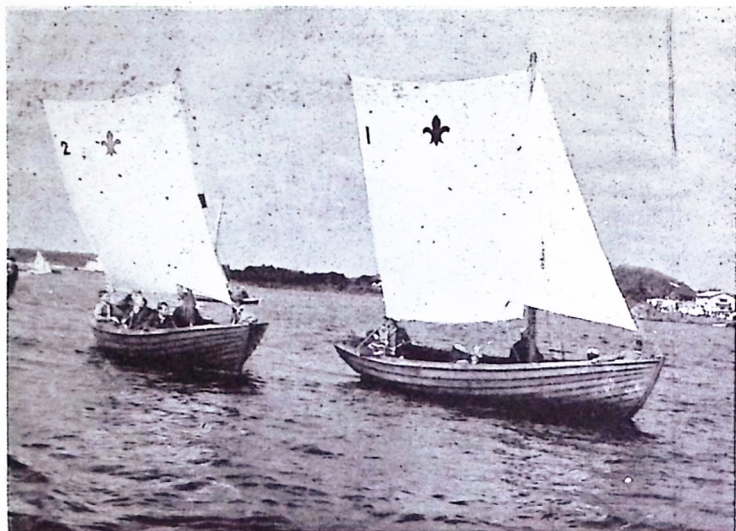
Vi var nået til det tidspunkt, hvor de fleste skulle hjem, og i løbet af den følgende dag riggede vi flåden af. Kl. 17,10 sendte vi vor gode skude et sidste vemodigt blik og entrede det hjemadgående tog.

Hele flåden kostede os godt 600 kr. De ni deltagere betalte hver 30 kr., skovmandskassen skød 100 kr. til, og resten skaffedes på anden vis. Skuden solgtes bagefter til nogle spejdere for en slik af 200 kr. Dette beløb er dog ubeskåret hensat til næste års super-project, — på land, til vands eller i luften!

O'Rikki
1. Gjentofte.

Skovmand!

SKOVMANDSBOGEN vil være værdifuld for dig i dit skovmandsarbejde. Depotet har den i ny udgave. Kr. 4,50.

Især for **SØSPEJDERE**

Billedet her stammer fra de norske søspejderes deltagelse i Norsk Speidergutt-Forbunds jubilæums lejr.

»Speidersluppen«, som deres specielt konstruerede både kaldes, er beregnet for 6—8 søspejdere, altså een patrulje.

Søspejderne bærer en marineblå uniform. Siden 1957 er der hvert år afholdt en søspejderlejr på forbundets ejendom »Toldalen«.

Glimt fra norske og svenske søspejdere

Beboerne ved Præstøfjorden blev helt betænkelige, da de den første søndag i juli så 20—25 svenske fartøjer styre ind i fjorden og lægge til ved Næbskoven, hvorefter over 200 svenske piger og drenge, alle søspejdere, gjorde landgang og slog deres telte op.

Invasionen var fredelig. De svenske søspejdere, der kom fra Malmø, Linhamn, Ängelholm, Helsingborg, Rå, Skanör og Falsterbo, havde opnået tilladelse hos godsejer Holst på Nyso til at slå lejr på »Brændepladsen« i Næbskoven.

I 10 dage var fjorden en dejlig tumleplads for søspejderne, der hver dag var ude med bådene. Begejstringen for fjorden var stor. Den er også med sin lave vandstand, ringe trafik og gode strømforhold ideel som øvelsesplads for søspejdere.

Lejrpladsen strakte sig over et område, der var flere hundrede kvadratmeter stort. Hver trop udgjorde sin egen by i den store samlede lejr. Der var lagt megen opfindsomhed for dagen ved lejrens etablering, og de enkelte afdelinger kappedes om at overgå hinanden i originalitet. Signalmaster med et

væld af farvestrålende vimpler lyse op, og ved portalen hang skibsklokken, som det naturligvis var en ære at få lov til at betjene, når der skulle slås glas.

Det vil måske undre dig, at der var piger og drenge i samme lejr. Forklaringen er den, at pige- og drengespejderkorpsene i Sverige har slået sig sammen til et korps.

Det smager godt med en kugle varm te om aftenen

Struer Trop i

NORGE

Torsdag den 4. august startede 30 glade spejdere fra Struer trop med kurs mod Frederikshavn, hvor »Aalborghus« lå klar til afgang mod Oslo. Man kan ikke just sige, at søen var venlig stemt mod os, så efterhånden fik flere af os søsygens kvaler at føle, men da vi kom ind i Oslofjorden om morgenen den næste dag, blev det straks meget bedre, og inden vi lagde til i Oslo, var vi alle friske og parate til de næste dages eventyrfærd gennem Rinkerrige, som landet rundt om Tyrifjord hedder.

En bus klarede den første etape af vejen til Sollihøgda, hvorfra vor vandretur begyndte. Al transportmateriel havde vi i vor gamle, trofaste kærre, som før har gjort turen i Norges fjelde. Ligefra første færd var vejret med os, solen skinnede fra en skyfri himmel hver dag, kun den sidste dag satte det i med regn. I de følgende 5 dage gik vi daglig 15–20 km gennem et pragtfuldt stykke Norge, og hver dag bragte os nye oplevelser. Allerede på 2. dagen slog vi lejr ved en lille landsby Sundsvollen, hvorfra vi prøvede den spændende »tøndehejs« op i fjeldet.

I små »tønder« blev vi i løbet af 20 minutter ført op gennem skov og fjeld, hvorfra en herlig spadseretur bragte os til det berømte »Kongens udsigt«, et navn stedet der ikke uden grund har fået. Herfra var der den mest fantastiske udsigt over en meget stor del af Rinkerriget. En enestående oplevelse var det!

Også den rivende »Hønefoss« fik vi at se på den videre rute, en af de største sydnorske fosser. Her ved Hønefoss sad vi i flere timer og betragtede det storslåede skue, hver tusinder tons vand i en uendelighed kom buldrende og fossende ned over fjeldet.

Efterhånden begyndte vabler at melde sig hos de fleste af os, mer snart nåede vi Vikersund, endepunktet for vor vandretur. Her slog vi os ned ved elven, hvorpå der flådedes masser af tømmer. Naturligvis kunne vi ikke stå for fristelsen,

Udsigten nydes! Det er fra »Kongens udsigt«.

men fik lavet nogle fine tømmerflåder, og så stod det store søslag mellem patruljerne!

Vor vandretur vakte en ikke ringe opmærksomhed blandt nordmændene, mange gange blev vi fotograferet, når vi kom vandrende med kærren i spidsen, og en avis havde skam hele holdet på forsiden med stort billede og interview med tropsføreren!!

Da vi havde plejet vore vabler og andre småskrammer i Vikersund kørte vi med toget tilbage til Oslo, hvor vi bl. a. var ude at se den berømte Kon-Tiki flåde, vikingeskibene, folkemuseet og Bygdøy samt naturligvis det imponerende Oslo rådhus.

Imidlertid — en sådan spejdertur går for hurtigt, afrejsens time nærmede sig.

Som kort omtalt i sidste nr. af Spejdernes Magasin finder 3. Jamboree-on-the-Air sted fra midnat fredag den 21. oktober til midnat søndag den 23. oktober.

Alle amatører, der er i besiddelse af licens, indbydes til at være med, hvis man er gammel spejder eller endnu aktiv, eller medvirker efter opfordring fra en trop. Der kaldes blot »CQ JAMBOREE«.

3. Jamboree-on-the-Air

Det er ingen konkurrence. Der er således ikke tale om præmier til de amatører, der får flest kontakter. Meningen med »luft-jamboree« er at styrke de venskabsbånd, der knytter alle verdens spejdere sammen.

Det internationale spejderbureau vil sende fra en station i Ottawa med kendingssignalet VE 3JAM. Der er opgivet følgende frekvenser:

- 10 M - 28,450 KC
- 15 M - 21,250 KC
- 20 M - 14,175 KC
- 40 M - 7,100 KC
- 80 M - 3,750 KC

Spejdernes Magasin hører gerne fra spejder-radioamatører, som eventuelt deltager i denne »luft-jamboree«.

JUNGLE-DYRENE

tegnet og fortalt
af ESKE og LILY

BANDARLOG

Lyt, oh ulve

I har nu alle travlt med jeres forskellige ulveprøver. Nogle skal nå at blive færdige med ømfodsprøven, og andre har travlt med første eller anden stjerne. I vil meget gerne have nogle fine mærker til at sætte på jeres uniform, men der er mange ting, der skal læres eller huskes, før man kan få mærkerne udleveret.

Men af den grund, behøver I ikke at glemme disse fem små råd for ulveunger:

En ulv tænker først på andre
En ulv har øjne og øren åbne
En ulv er altid ren
En ulv siger altid sandhed
En ulv er altid glad

Man får ingen mærker,
fordi man følger disse
råd, men man viser an-
dre mennesker, at man
er en rigtig ulveunge.

God jagt
Lily

Junglefolket foragtede aberne — Bandarlog — fordi de ingen love havde. Skal man leve i et velordnet samfund, må man have love. Hvis alle kunne gøre, lige som de fik lyst til, stjæle, lyve og bedrage, blev her ikke rart at være.

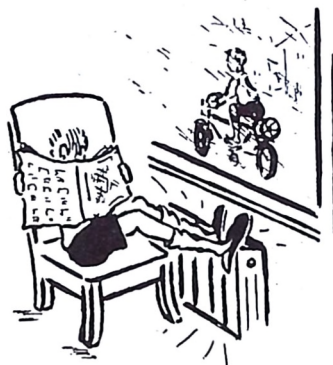
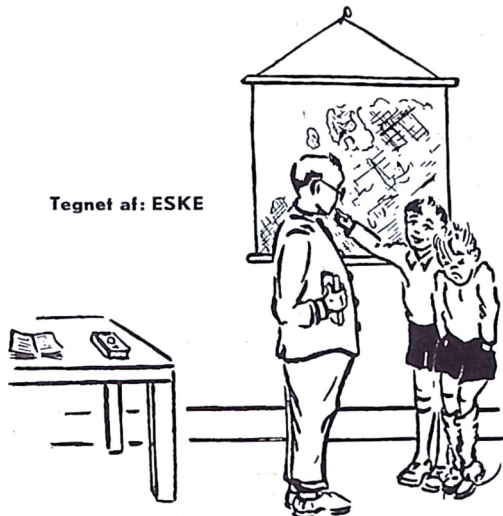
Har I lagt mærke til, hvorledes aberne opfører sig i Zoologisk Have. Det ser til tider helt fjollet ud. De er aldrig rolige et minut, men farer rundt ganske uden mening, tager en nød og smider den igen. Piller lidt ved en anden abe og farer så af sted med et underligt hvin, måske højt op i et træ og standser så, fordi der er noget nede på jorden, der har fanget deres opmærksomhed, men på vejen ned har de glemt det igen.

Sådan opfører man sig ikke, hvis man tænker sig om, og det var det, dyrene i junglen gjorde. Derfor ville Baloo og Bagheera ikke have, at Mowgli skulle have noget at gøre med Bandarlog, men han var som andre drenge, han tænkte: »Åh, det er bare de gamle brumbasser, der ikke under mig lidt fornøjelse«. Men I ved jo nok, at det gik galt for ham, og Mowglis venner måtte redde ham ud af hans forlegenhed.

Pas I også på, at I ikke leger med aberne, det er ikke sikkert, at der er en Baloo, Kaa eller Bagheera, der kommer og hjælper jer.

Hvordan er du selv?

Tegnet af: ESKE

De små glimt her fra dagliglivet viser to drengetyper. Du er sikkert ikke i tvivl om, hvem af dem, du helst vil være.

Kong Hans flok

har afholdt sommerlejr i Hjarde-maal klit. Det blev en god lejr med bl. a. en meget spændende olympiade. Der blev også tid til at besøge Hanstholm fyr, og i Thisted besøgte ulvene CF-lejren. Her fik de lov til at sprøjte vand i Limfjorden med de største slanger.

1. og 2. Skanderborg flok

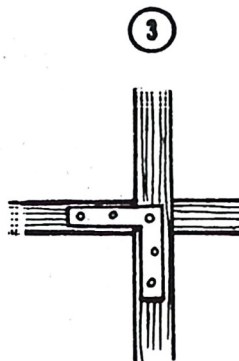
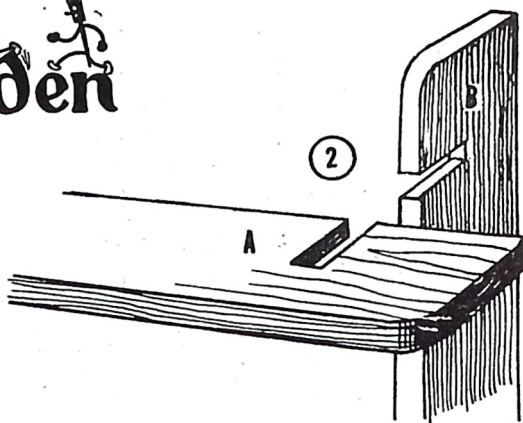
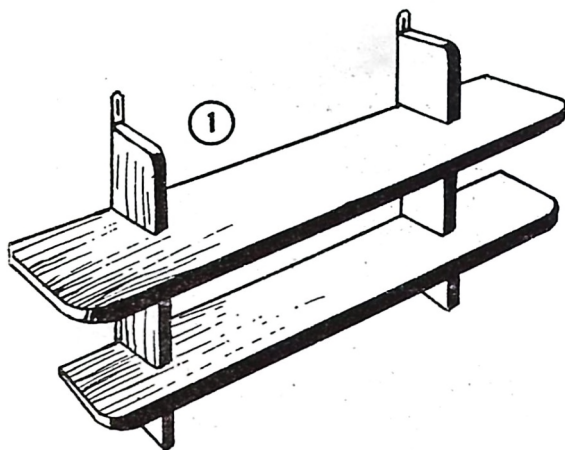
har været på ulvesommerlejr til Samsø for første floks vedkommende og til Boulstrup strand for anden floks vedkommende. Denne flok var på udflugt til Tunø, hvor de besteg det kombinerede kirke- og fyrtårn. Hjemturen vil alle ulve huske. Det blæste op, og adskillige af ulvene

blev søsyge. De blev dog hurtigt kvikke igen.

Gylden Sax flok.

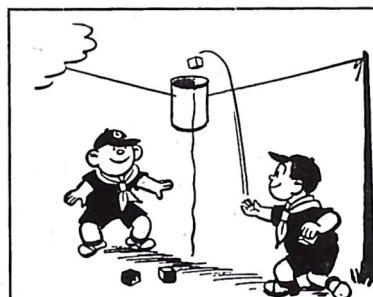
har haft en dejlig sommerlejr i Sct. Georgs Gildets hus »Saxtorp« ved Bøtø strand. Blandt de større begivenheder under sommerlejren skal nævnes en spændende »Afrika-færd« og et besøg i Gedser fyr.

Allmuligmanden

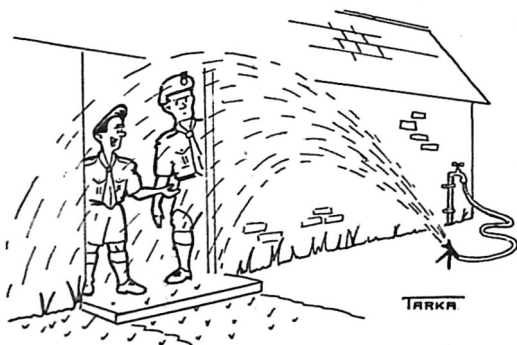

BOGHYLDE.

Til brug i jeres lokale eller på dit værelse viser vi her en boghylde, der er ret let at fremstille. Tegningerne viser tydeligt hvordan. Træets tykkelse bør være 1½-2 cm. Bemærk vinkeljernet, der påsættes på bagsiden, ialt 4 steder.

»Kurvbold« er let at arrangere i en tom blikdåse, stærk snor og små firkantede træstykker. Når dåsen skal tømmes, krænges den ved hjælp af en snor.

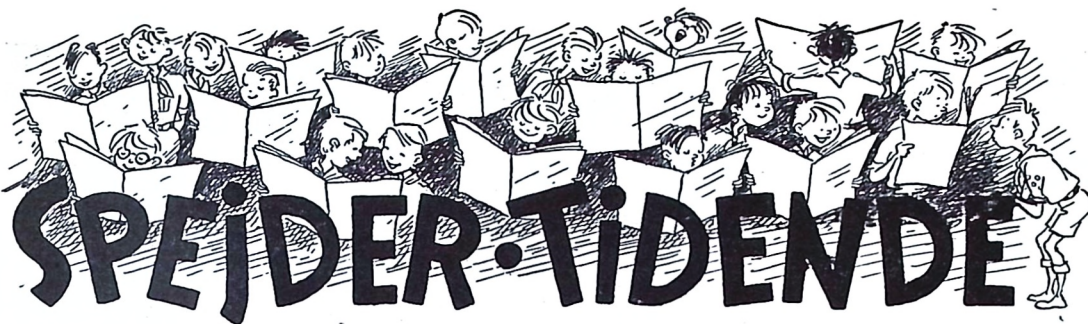

Vi kan ikke tage af sted, Skipper, det regner.

Spejder-humor

Mange tak for lift'en, Akela;

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

En spændende spejdetur.

Den amerikanske hær har inviteret en dansk spejder til Grønland, hvor han skal tilbringe seks måneder på indlandsisen i Century-lejren, den videnskabelige station, der er gravet ned i sneen 100 km inde på isen øst for Thule.

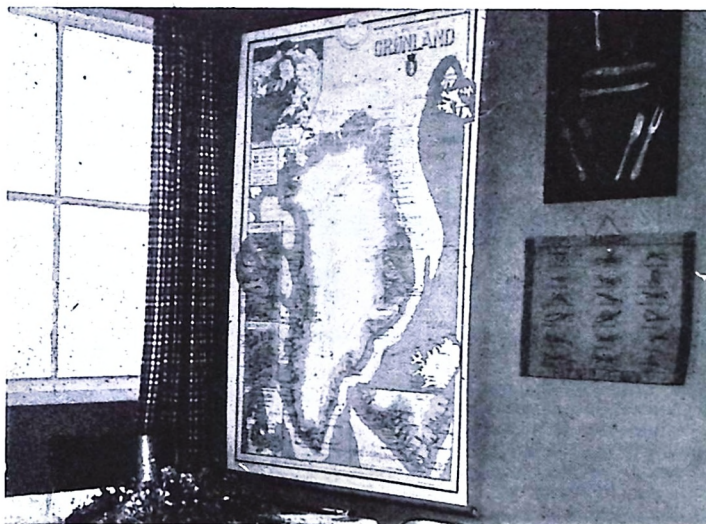
KFUM-spejderne og vort korps er opfordret til i fællesskab at udvælge en spejder, der er mellem 18 og 21 år til sammen med en amerikansk spejder, der udvælges af de amerikanske spejders nationale råd, at være med til dette spændende ophold under isen. De skal bo i lejren fra 15. oktober i år til omkring 15. april næste år. De skal være med i vinterens forskningsarbejde, f. eks. ingeniørarbejde, geologi, glaciologi, meteorologi og polar-mediske problemer.

Den danske spejder er udvalgt fra vort korps. Det er TA Søren Gregersen, Asser Riig trop. Vi håber senere at kunne bringe en beretning fra ham her i Spejdernes Magasin.

Century-lejren skal rumme 100 mand året rundt til videnskabelige studier og forskning af arktiske forhold og deres indvirkning på mennesket. Amerikanerne har installeret et atom-kraftværk, der skal forsyne lejren med el-kraft.

Jens Bangs trop

har været i Norge på sommerlejr. En dag gik turen op over fjeldet. Det blev en vidunderlig tur, gennem skove ad små stier, som kun kendere kunne vise. Efter 35 km i skiftende landskab overnattedes i en fjeldhytte, hvor alle mand fik et velfortjent finsk bad.

Spejderarbejdet på Grønland vinder stadig frem. Vi har tidligere fortalt om det nye tropshus i Holsteinsborg. Her bringer vi et billede fra et hjørne af troplokalet.

EGEDAM udvider.

Frederiksborg Amts Distrikt har indviet en ny hytte på Egedam.

Sidste år købte distriktet en 240 kvadratmeter stor barak fra Søværnets Arresødal-lejr. Denne er nu genrejst på Egedam og giver plads for overnatning til 82 spejdere i 2 sovesale. Desuden er der et stort opholdsrum og gode toilet- og vaskerum. Ved samme lejlighed er den tidligere sovesal i den gamle hytte blevet indrettet til køkken.

Sydhavs-Divisionen

har købt en grund på ca. to tønder land ved Kraarup strand. Samtidig har divisionen overtaget et gammelt bondehus med have, der støder op til grunden.

Huset er tilpas rummeligt og skal nu indrettes med sovesal på loftet. I stueetagen er der plads til en dejlig storstue, to mindre rum og et køkken. Et stort, næsten nyt udhus skal indrettes med vaskerum, toiletter og brændselsrum.

Chr. d. IV. trop fylder 50 år.

I dagene den 22. og 23. oktober fejrer Chr. d. IV. trop i Hillerød deres 50 års dag for troppens start. Ganske vist havde der været bare knæ og kisteskaft i Hillerøds gader forud for denne dag, men først i oktober måned 1910 samlede nu afdøde lektor Bøggild drengene i en spejdertrop.

Der var på et meget tidligt tidspunkt kontakt med Hellerupspejderne, det var her vor nyligt afgåede spejderchef Ove Holm var patruljefører. Medens Hillerødspejderne kun var uniformeret på den måde, at de havde en stav og samtidig bar en grøn skuldersøjle, så var Hellerupspejderne anderledes vel udrustede, de havde uniformer, der ganske vist ikke passede så godt, telte, kogegrej m. m. Da de derfor havde deres første lejr til Trollesmindes marker, valfartede borge fra Hillerød ud for at se disse mærkelige drenge, der foretrak at sove på en hård mark i stedet for i deres egne gode senge.

Se denne lejr gav mange drenge i Hillerød blod på tanden. De ville også være spejdere, og der kunne i dagene derefter oprettes hele tre nye patruljer.

Allerede næste år rykkede Chr. d. IV's trop ud med telte, efter at mange mødre havde måttet stille symaskine til rådighed.

Igenom årene har troppen været flink til at deltage i korpsets arrangementer, bl. a. lejre. Også udlandet har været hjemsoget. Således var der bl. a. deltagelse i jamboreen i Ungarn i 1926. Ved denne lejlighed viste en af troppens spejdere sig så ferm til at klatre i træer, at han vandt verdensmesterskabet i træklating. »Lille Q«, sådan kaldes spejderen, hjemførte både en medalje og en smuk sølvpokal.

I konkurrencer har troppen særlig gjort sig bemærket inden for skovmandsarbejdet, ja, man kan vist roligt sige, at troppen er blevet landskendt. Troppen har nemlig vundet samtlige fem landsskovmandsturneringer. I øjeblikket kan troppen glæde sig over en dygtig ulveflokk, der lige har vundet divisionsturneringen.

Selve jubilæet festligholdes lørdag den 22. oktober med en sammenkomst for gamle spejdere på Egedam, divisionens store lejrplads og hytte ved Hillerød. Dagen efter

61 spejdere fra Newcastle har været på besøg i Danmark. Herunder besøgte de Plumroses fabrik i Valby, og senere var der »garden-party« hos direktør Holm Larsen. Her tilberedes måden ude. Forventningen synes stor. Den blev fuldt ud indfriet. Begejstringen for traktementet var stor.

fortsættes festlighederne med reception på Egedam, senere på dagen er der fest på hotel Leidersdorff.

Vi lykønsker med jubilæet.

Spejdervej i Ebeltoft.

Vor jubilæumslejr i Ebeltoft sidste år vil til sene tider blive husket i molboernes hovedstad. Vejen, der går inde fra Ebeltoft ud til Ahl strand, hvor lejren som bekendt var, er blevet døbt »Spejdervejen«, og man har ladet billedskærer H. Bendstrup skære et smukt skilt i teaktræ, hvori der også er udskåret en spejder.

Begejstringen for det udskårne skilt har været så stor, at Ebeltoft kommune har besluttet at udskifte de nuværende gadeskilte i byen med udskårne træskilte.

Set. Georgsgildet i Maribo.

har arrangeret det årlige sølvkæseb, der udkæmpes mellem de blå pigespejdere, ulveungerne og spejderne. Blandt opgaverne var der nogle af arkæologisk art ved klosterruinen. Patruljen »Pilen« fra de blå piger løb af med sejren i år.

Kong Skjolds kolonne, Holbæk, har haft rejsegilde på det nye spejderhus, der opføres på en velegnet

grund på Strandmøllevej. Huset døbes formentlig Skjoldborg II, når det er færdigbygget. Det vil komme til at indeholde seks rum til patruljelokaler, et stort lokale til flok- og tropsmøde, køkken, en forgang med toiletter og garderobe. Huset bliver på 150 kvadratmeter, og det vil komme til at koste 45—50.000 kr. Gennem et eget byggefond har kolonnen sparet de 28.000 kr. sammen. Resten af beløbet forventes skaffet til veje ved velvilje fra forskellig side.

Det er til dig!

I jubilæumslejren i Norge havde I. Næstved trop denne morsomme portal.

Spejderhat fundet.

En ældre spejderhat er fundet i nærheden af Voerladegaard den 6. august. Henvendelse til TF Niels Peder Pedersen, I. P. Jensensvej 20, Grindsted.

Store forhold i Korsør!

Som tidligere fortalt i Spejdernes Magasin ombygger I. Korsør trop byens gamle mølle til tropslokale. Dette arbejde nærmer sig nu sin fuldførelse. Men inden dette er sket, er allerede et nyt arbejde i gang. Troppen er nemlig i den lykkelige situation at have fået skænket materialer til et blokhuse. Velgøreren ønsker at være anonym.

I. Korsør trop har erhvervet 1 tdr. land af kommunens jord ved Lystskoven, hvor det nye byggeri nu er i gang. Spejderne i troppen gør naturligvis selv arbejdet, og foreløbig er det 3/4 meter høje fundament støbt i cement og kampesten. Vi håber senere at kunne fortælle om blokhuset og bringe bilde af det.

12 ulveunger fra Kong Hans flok, Aalborg kolonne, har været på 30 km's vandring. Det gav lidt ømme poter - men humøret var højt.

DYB·DAVDE·TIL · · · · · PÆRES·SIDEN

VANDRINGER

VÆBBERE

I KL. SPEJDERE

- 100 km
Lorenz Tuxens trop
PF Knud Lindlof-Jensen
Tom Ribov
Bo Anderson
Kurt Heinrichsen
2. Ulf Jarl trop
Keld Sørensen
PA Ole Willumsen
PA Flemming Holm
1. Ejby trop
Kristian Romme
1. Søborg trop
Jørgen Karlsen
Henrik Elbro
Iver Nielsen
Ole Jensen
Ulrik Brunning
Arne Løgstød
Erik Nielsen
Erik Menveds trop
Karl Buksti
Erik Enné

- 90 km
Lorenz Tuxens trop
PF Knud Lindlof-Jensen
1. Ejby trop
Kristian Romme
Claus Helbo
75 km
1. Grindsted trop
Jørgen Kreibjerg
60 km
1. Søborg trop
Hans Dall
Georg Mortag
Steffen Andersen
Erling Lindener

- Sløngaarden trop
PF Kim Olsen
PF Ivar Green Paulsen
PA Jørn Keller
1. Langsø trop - Skoven
Sønner
SM Mogens Christensen
PF J. H. Bjerre Jørgensen
1. Ballerup trop
PF Lars Mose-Christensen
PF Frøde Haldgaard
PF Erik Jørgensen
Birkebainerne
SM Christian Bjørklund
SM Jens Svenning Larsen
SM Leif Knudsen
PF Torsten Madsen
Aalborgsborg trop
IB Lange
Lorenz Tuxens trop
PF Knud Lindlof-Jensen
5. By
Hans Ellerbek
1. Bispebjerg trop
Jesper Aadal Rasmussen
5. Odense - Sct. Georgs trop
PA Ib Andersen

1. Langsø trop - Skoven
Sønner
SM Mogens Christensen
PF Ib Jørgensen
1. Ballerup trop
PF Lars Mose-Christensen
Birkebainerne
PF Torsten Thorup Madsen
PF Hans Sverre Larsen
Hans Carl Hedegaard
PF Claus Starck
Vagn Tveskov
Storstrøms-troppen
PF Per Stahlhut
PF Peter Esbjørn
PF Gert Christoffersen

BÅDSMAND

- Kastrup Sø
PA Kjeld Grønfeldt
PA Claus Jensen

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

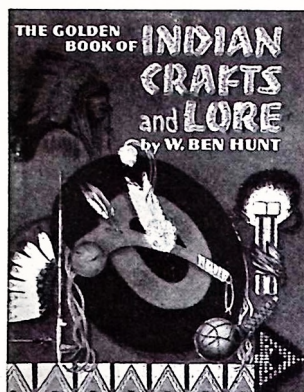
12 dages cykeltur til Sverige.

Møns trop har på deres sommerlejr besøgt deres venskabsby Laholm. På vejen gjorde man ophold i København og så en del af dens seværdigheder. Besøget i Laholm

varede 4 dage, den ene af dagene var der »landskamp«, hvor man forsvarede de hjemlige farver. Der deltog 23 spejdere, og ved hjemkomsten til Møn havde troppen kørt over 600 km.

Det kan ofte være vanskeligt at grave et affaldshul. Dette billede fra Kronborg divisionens turnering ved Hellebæk fortæller om sådanne hesværigheder.

Det var denne bog, som var omtalt i TV i begyndelsen af september. Den er fantastisk flot i pragtfulde farver og med hundredevis af instruktive tegninger.

112 sider indb. kun 16,50

SILVA kompas

som foto 49,00

Skolekompas (u. vædske)	9,00
Silva type 3	15,00
Silva type 2	24,00
Silva type 1	29,50
Silva type 8	41,00
Etuiet	4,50 5,00 5,50

Til efterårets kølige dage

KORTE BUKSER - blå eller spejderkhaki

Jernbanefløj livvidde: 62 — 64 — 66 — 68 — 70 — 72 — 74 cm	
6 mdr. garanti	22,00 23,00 24,00 25,00 26,00 27,00 28,00
Wilson stof (khaki) uld m. foer	33,00 34,50 36,00 37,50 39,00

Vor kvalitet i fløjlsbenklæder er bedre end normalt, både hvad fløj, foer og forarbejdning angår — og de er rummelige.

KNICKERS blå el. spejderkhaki

Jernbanefløj m. helfoer	33,00 34,50 36,00 37,50 40,50 43,50 46,50
Wilson stof (khaki) uld m. foer	48,00 50,00 52,00 54,00 56,00

SKULDERTASKER

Ulvetasken — khaki m. ulvehoved

størr. 22 × 22 × 7 cm 8,85

Spejdertasken — khaki m. spejderlilje

størr. 20 × 30 × 7 cm 10,85

KIT—KAT webbing 13,35

samme m. korthylster 17,85

Vandretaske m. 2 rum

og lynlåsrør i klappen 18,50

FF-tasken som foto

Danmarks mest populære taske 25,50

samme i ekstra størr. 29,50

SKOLESKO

Spejderskoen er godkendt af korpsset. Vel-egnet både til spejderbrug og skolebrug.

35	36	37	38	39	40	41	42
59,00	61,00	63,00	65,00	67,00	69,00	71,00	73,00

Spejdernes Magasin

Red.: Kommunelærer J. B. Skotte Hansen
Huginsvej 2, Bagsværd . Telf. 98 48 27

Spejdersport

Red. Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Søra

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666

Begges blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8-16. Lørdag 8-12

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:

Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Kong Hansgade 1
Telf. (081) 2 83 70

Depotet er korpssets egen forretning og giver bonus til korpssets afdelinger